1461
Teniu (PI 5)
(*ALDC*, IX, 2063. *Teniu* [PI 5])

La segona persona del plural del present d'indicatiu del verb *tenir* (< TENĒRE) en llat. vg. era *TENITIS, origen del cat. antic *tenits* i del modern *teniu*, que ocupa la major part del domini (*t*[e]*niu*, *t*[ə]*niu*), inclòs el bal. (*t*[ə]*niu*) i l'alg. (*t*[a]*niu*); la diferència més important és la var. *tiniu*, generada per assimilació de la [e] a la [i] tònica, que trobem en parlars nord-occ., però que també pot obeir a l'atracció de formes del present d'indicatiu (*tinc*) i de subjuntiu (*tinga*), que posseïen una *i* etimològica (cf. mapa 1457); en el mapa hem ajuntat la var. *t*[i]*niu* amb *t*[ɪ]*niu* 99, 112, 114, 148, articulada amb una *e* doble tancada.

Entre les var. més locals, notem *tingueu* 172, 176, 177, resultat d'una interferència amb el present de subjuntiu, com ho confirma la desinència *-eu*; *tenits* 94 (*tinits* 87), forma arcaica; *tenit* 100, d'encuny arag.; *teneu* 7, manlleu a l'oc.

Teniu (model *sosteniu*) és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

Petit Atles Lingüístic del Domini Català © PALDC